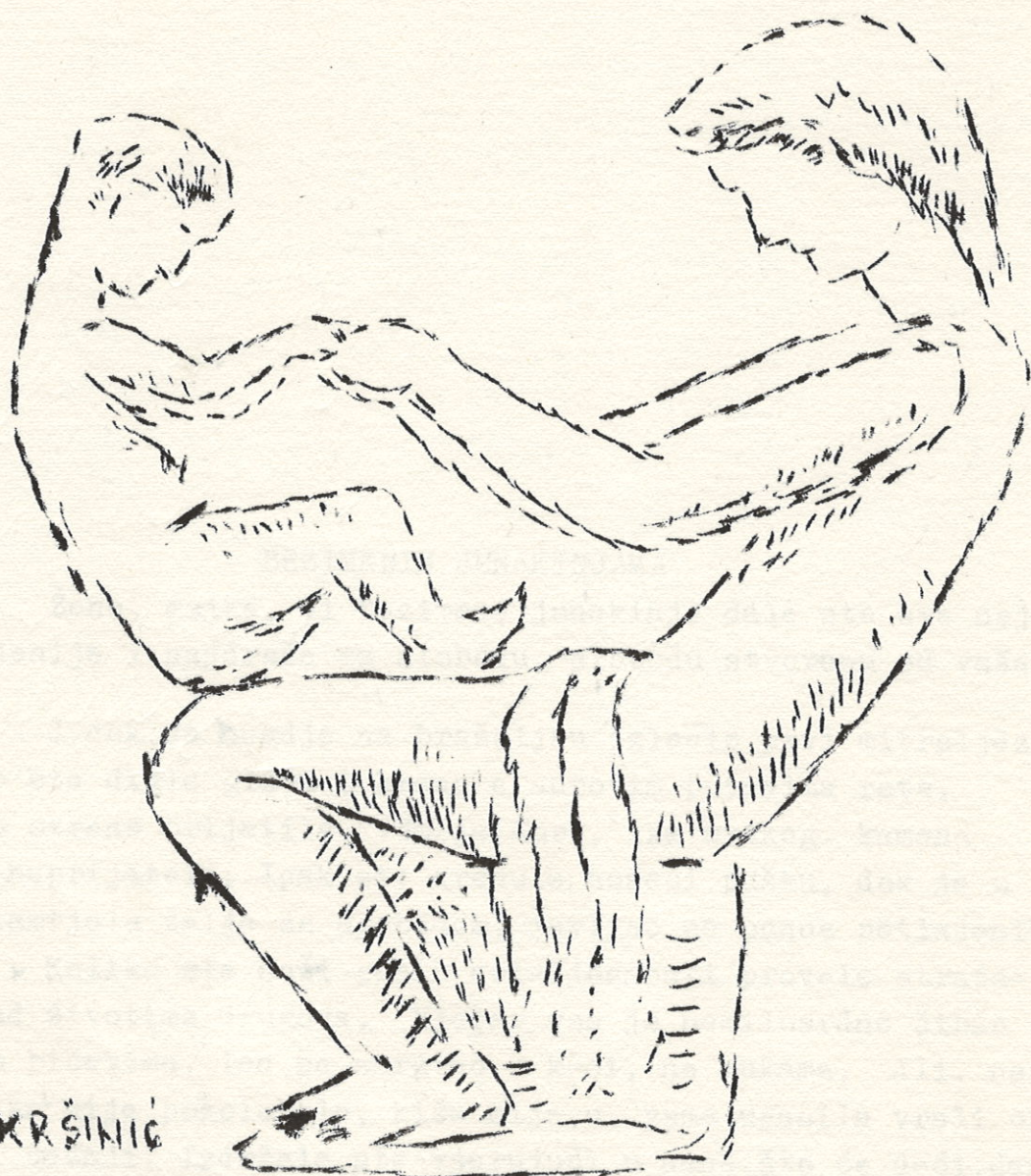

F. KRŠINIĆ

METEOR

List liter. grupe
Osn. škole „Nada Božić“

BEZIMENIM JUNAKINJAMA

Žene, majke, vi bezinene junakinje dale ste sve najdragocjenije i najdraže za slobodu, slobodu stvorenu od vaše krvi.

I dok se negdje na brežuljku oglasio prvi mitraljez, ponosno ste digle glavu i krenule surovim putevima rata. Sa svih strana prijetila vam je smrt, iza svakog kamena vrebao neprijatelj. Ipak ste krenule noseći pušku, dok je u vama plamtjela želja za slobodom, javljao se ponos potlačenih.

Koliko ste noći punih neizvjesnosti provele stražareći nad životima drugova. Vjetar vas je nemilosrdno šibao ledenim bičevima, led se smrzvao u kosi, na rukama. Ali, ne! Ništa vas nije pokolebalo, kiša nije u vama ugasila vreli oganj želja i čežnji! Izdržale ste vjerujući u dane što će doći, dane što će donijeti slobodu.

A kad je stigla sloboda, iz grudi vam se oteo dubok uzdah, uzdah što je u sebi nosio u zaborav sve dane bola i duge neprospavane noći.

U šumama, na brežuljcima ostale su humke što su govori-
le mnogo. One su pričale tragedije, one su govorile o smrti mnogih žena. Ali te majke i žene nisu umrle, one su u našim pogledima, očima, u našim srcima. One, bezimene junakinje žive u nama.

SILVANA MATIĆ, 7.b

S puškom na leđima, rame uz rame s vašim muževima krvlju ste plaćale našu slobodu. Ostavljale ste topla ognjišta, možda jo neopredenu vunu na preslici, ili nedovršeni ručni rad i kre-nule protiv neprijatelja.

U jeku bitke požrtvovnost previjale ranjenike. Niste zastajale kada se iza vas prolomio rafal iz neprijateljskog mitraljeza. Hrabro ste išle naprijed, putem slobode.

I mnoge od vas su pale za nova pokoljenja, ali vi niste zaboravljene u našim srcima, postale ste naši veliki idoli!

MIRTA TRNINIĆ, 7.a

I Z B J E G L I C E

Bila sam na izložbi nagrađenih likovnih radova osmoškolaca. Borba, rat, smrt, ljudi. Bosa iznemogla gladna djeca. Bijedne starice.

Moje oči zaustaviše se na "Izbjeglicama". Ljudi izmiču u planinu, a desetak koraka iz njih pucketanje dotraja - lih greda, miris zapaljenog sijena. Prije nekoliko trenutaka tu su bile staje, kuća, plastovi sijena, obrađeni vrtovi, a sada. . . Sada samo veliki jaki plamen, a gusti tamni div dizao se u visine u naručje suncu.

Od sela samo zgarište, pepeo. O jadni ljudi!

Živjeli ste u slozi, voljeli svaki dio kuće, zemlje, a sada vas tjeraju i vašom krvlju hoće zalijevati vaše njive.

I kruh su vam uzeli, a vi ste umjesto kruha jeli lišće, korijenje, puževe.

Oh, prošlosti!

Puna si kontrasta, nasilja i blagostanja, kruha i lišća.

Slika mi je stalno pred očima, preda mnom, a suze polako klize niz moje lice.

ZLATA KOLUNDŽIĆ, 8.b

M A J K A

Što je sunce svijetu

Što je rosa cvijetu

Što su ptici krila,

To je meni majka mila!

MIRTA TRNINIĆ, 7.a

Osvanut će jutro, vedro i mило

sunce će objesno sjat.

Ti ćeš me nježno poljubiti u čelo,

a ja ću ti reći: "Sretan ti 8. mart!"

SILVANA MATIĆ, 7.b

GLE DAM SVOJU MAJKU

Ruke je spustila u krilo, umorne od rada i brige za nas. Na licu joj sja neki čudan blagi osmijeh, a oči sjaje lijepom tihom svjetlošću.

Poneka sijeda vlas u kosi je kao nit srebra. I dok je gledam, mogu reći samo: "Hvala! Hvala za brige i nježnosti, za svaki smijeh i prijekore. Hvala za radosti! Hvala za toplinu tvojih ruku. Hvala za dobrotu i ljubav tvoju."

OČI MOJE MAJKE

Dva dragulja puna odsjaja su oči moje majke. U njima kao u ogledalu vidim njezinu tugu ili radost. Citam iz njenih očiju kad je sretna. Tada njen pogled prodi re u mene poput sunčevih zraka. Njene oči svuda me prate i njihovu prisutnost svuda osjećam. Nitko nema takve oči kao što su oči moje majke.

BRANKA ŠTIVIĆ, 6.a

ŽELJKA BRBLIĆ, 8.a

GLE DAM SVOJU MAJKU

Dok je gledam,
oči su joj sjajne,
nemirne i treperave,
a iza njihove zavjese
nekad se skriva patnja
i poneka suza.

VESNA BALTA, 8.b

DOBROTA MOJE MAJKE

Kad bih htjela napisati sve o dobroti svoje majke, ne bi sve stalo na list papira velik kao ovaj grad. Morala bih pisati mnogo dana, tjedana, mjeseci i godina, zato jer se dobrota moje majke ne može ispisati ni na najveći list papira ovoga svijeta.

SNJEŽANA BRBLIĆ, 6.a

PA TO NIJE MOJA MAMA

Poslije dugih zimskih dana sunce je izmamilo mnoge na ulicu. Pošla sam s majkom u grad.

Razgledali smo izloge sve dok se nisam našla sama. Moje majke nije bilo. Gledala sam u prolaznike sve dok ne ugledah majčin kaput. Potrčala sam i čvrsto je uhvatila za ruku. Žena se okrenula i pogledala me. Naši se pogledi sastadoše . . . "Ali, to nije moja mama!" užasnuto sam povikala, otrgnuvši se nepoznatoj ženi iz ruke.

Ne znam kako se to dogodilo. Dugo sam stajala nepomično dok me u stvarnost ne dovedu prijekorne riječi moje majke.

DINKA ČUKOVIĆ, 7.o

M A J K A

Preko bijelog lica
preletio osmijeh blag
i dva svjetlucava oka
odala su sreće trag.

LIDIJA JUREKOVIĆ, 6.c

H V A L A

Sada ću ti reći hvala
jer kad sam bila mala, to nisam znala.
Za svu bezbrižnost koju si mi dala
iz sveg srca ti, majko hvala.

ANČICA KOSANOVIĆ, 7.a

NOĆAS SAM VIDJELA

Noćas sam vidjela tvoj lik pun zabrinutosti. Noćas sam vidjela tvoje plave oči, pune suza kada si stajala uz postelju moju. Vidjela sam i tvoje usne koje su nešto šaputale i tvoje ruke, koje su me blago milovale po kosi.

MIRJANA DEŠIĆ, 7.a

ZAŠTO, MAMA

Zašto su ti oči tužne, mama?

Zašto su ti u očima umrle zvijezde?

Zašto se u njima ugasilo veliko, pzlačeno sunce?

Zašto su ti danas oči pune tuge?

Zašto, mama?

SIEVANA MATIĆ, 7.b

V O L I M

Volim jednu ženu,

umornih očiju

i prosijede kose.

Volim jednu ženu

punu ljubavi

i dobrote.

Volim majku svoju

DOBRILA RADOJČIĆ, 8.b

VIŠE TE NEMA

Koračam pločnikom, zamišljena i tužna. U mislima vidim tvoju sijedu kosu, tvoje oči, mile i drage, i tvoje drhtave ruke.

Ali tebe više nema. Vrata tvog stana su zatvorena. Otvaram ih bojažljivo i nesigurno. Ulazim, ali nigdje nikoga. Čekam da se ti pojaviš, čekam da me svojom staračkom rukom pomiluješ po kosi, čekam da me poljubiš, ali tebe nema.

Otišla si sa zalaskom sunca, ođnijela te smrt. Sada tek shvaćam koliko si mi potrebna. Suze teku, ali suviše kasno. Tvoje riječi odzvanjaju duboko u mom biću.

" O smrti kako si okrutna prema ljudskom, sitnom ljudskom biću!"

MIRJANA DEVČIĆ, 7.a

SUTON NAD RIJEKOM

Sjećam se - bilo je proljeće, sunce. Hodali smo srećni uz obalu rijeke, trčali, pisali imena po pijesku a u suto se vraćali kući. Čvrsto smo se držali za ruke, dok su nam kose vijorile na vjetru, dok nas je zadnji tračak sunca pozdravljao, a mi se tiho udaljavali od obale.

I danas je proljeće, i danas sja sunce. Još uvijek hodam uz obalu rijeke - sama - tebe nema. Sutton se spušta nad rijeku. Sjene se izdužuju. Sama sam u tom beskonačnom prostoru, u igri sunca, sjene i boje.

BRANKA BOROJEVIĆ, 8.a

IME NA KLUPI

Kad vidim ime na klupi,
Vidim oči i smiješak,
Vidim svoj nemir i svoju tugu.
Oči gledaju mimo mene,
A osmijeh je za drugu.

ŽELJKA BRBLIĆ, 8.a

VOLJELA SAM

Voljela sam noći pune zvijezda
svjedokke naših sastanaka
voljela sam riječi tople i nježne
tvojih mnogih obećanja.

DARIJA BERNVALD, 8.b

NEZNANCI

Tišina je.

Kiša polako romori po sivom pločniku.

Moji koraci muklo odjekuju u pustoj ulici.

Ti si prošao pokraj mene.

Naši pogledi su se sreli.

Jedan listić je pao na zemlju,

a mi smo se još uvijek gledali -
čudno.

Onda ponovo koraci.

Nismo se okrenuli jedno za drugim.

Sada smo samo neznanci.

BRANKA BOROJEVIĆ, 8.a

T A J N A

Tebi ću šapnuti, vjetre,

Al' nemoj nikome reći,

Tebi ću šapnuti tajnu

Da je vitlaš u svojim nemirima

Da je mrsiš u nečijim drugim kosama

Tebi ću šapnuti da je sačuvaš,

Neizrečenu, neotkrivenu.

ŽELJKA BRBLIĆ, 8.a

PJESMO

Pjesmo,

ti si moja skrivena radost,
neostvarena želja.

Ti si moja

potajna tuga.

VESNA BALTA, 8.b

S A M O Ć A

I dok dan svoje
užarene boje gasi,
ja sam sama
u kutku svog
srca.

I dok noć posprema
stan,
ja sam sama,
mislila odlutala.

Vesna Balta, 8. b

VOLJELA SAM

Voljela sam plavu kosu
koja je donijela ljubav.
Voljela sam plave oči
koje me nisu razumjele.

DARIJA BERNVALD, 8.b

N J E Ž N O S T

Nježno me uštinuo
za nos.
Pocrvenjevši, omotah se šalom.
Hvatao me za ruke
milujući ih.
Bio je nježan.

Balta Vesna, 8.b

VOLIM MATEMATIKU

Volim rebuse
unutar vitičastih,
uglatih i okruglih zagrada.
Hobi su mi jednakžbe,
Skrivalice sa slovima i brojkama.
Nepoznanica trčkara
s desne na lijevu stranu

I rješenje doskakuta.
S pokusom skrivalica je riješena
I Pitagora me zaokuplja,
a funkcije su divota prava.
Moja ljubav je matematika.

ZLATA KOLUNDŽIĆ, 8.b

NEMA TE

Bilo je pet popodne
i kiša je rosila.
Bio si tu pokraj mene.
Danas te čekam.

Pet je popodne i
kiša rosi.

Sama sam.

Ne, sa mnom je tuga
i zalutala nada.

Nema te

VESNA BALTA, 8.b

L J U B A V

Da li je to cvijet koji u proljeće

buja
a u jesen polako vene i otpada?

Da li je to vatra koja se za tren
razbukti,

a onda se odjednom polako gasi.

Ljubav je . . osmijeh sreće na licu,
jedan pogled, suze na obrazima.

BRANKA BOROJEVIĆ, 8.a

NEMOJ NIKOME REĆI

Jučer sam vidjela na ulici osmijeh,
dva oka među prolaznicima.
Vidjela sam tebe.

Čula sam tišu muziku
i šaputala ti:

Volim te.

Volim te,

ali nemoj to nikome reći.

BRANKA BOROJEVIĆ, 8.a

NE ČUJEM VIŠE NJEGOVO VESELO LAJANJE

Bio je to malen pas, duge bijele dlake. Uvijek je rado-
sno mahao svojim nestašnim repom. Svaki dan me ispraćao u
školu veselim lajanjem.

Ali jedno jutro osvanulo je za mene tužno. Uginuo
je moj nestašni i razigrani pas.

Kada idem u školu, uvijek se sjetim moga psa i čisto
ne vjerujem da ga više nema. Ne čujem više njegovo veselo
lajanje.

JASNA RAČIĆ, 6.a

P O T O Č I Ć

Potočić,

nemirni starčić

preskače kamenje,

na obalu se penje

DOBRILA RADOJČIĆ, 8.b

KAPLJICE NA DLANU

Sipi kiša i kapljice udaraju o prozorska okna.
Udaraju polako i jednolično. Pružila sam dlan prema tim
suzama neba.

Na mom dlanu za čas je bilo mnogo kapljica. Promatrala
sam kao živa bića. Htjela sam nekome povjeriti svoje želje.
Svakoj od tih kapljica prišapnula sam po jednu želju u nadi
da će se ispuniti. I za posljednju sam imala želju, jer
njih je toliko da ni sama ne znam.

Tako sam stajala zanesena, a onda je sunce isplovi-
lo iz oblaka i kapljica su počele da se suše. S njima su
otišle i moje neispunjene želje.

SLAVICA VRDOLJAK, 6.c

STANI, DJETINJSTVO MOJE

Stani, djetinjstvo moje!

Juriš, juriš, poput vjetra

Kuda ti se tako žuri?

Još želim skakati,

po zelenom polju
i češljati lutku svoj

Stani, djetinjstvo moje!

JASNA RAČIĆ, 6.a

JUTRO

San je napustio svaki kutak
Stiglo je jutro.
Jutro sa puno sunca i sreće.

MIKAČ ZDENKA, 8.a

R O S A

Dijamantne suze
na zelenom listu.
Svjetlucave kapi
na crvenoj ruži.
Kapljice kiše
na mokroj travi.

DOBRILA RADOJČIĆ, 8.b

D R V O

Kraj mosta stoji drvo. Crna ruka diva, stegnuta željeznim okovima zemlje, pokušava uhvatiti sunce. Ponekad kad puše vjetar, div pomiče svoje ukočene, staračke prste izbrazdane surim borama stoljetnih borbi s vjetrom, kišom, saim sobom. Koliko je samo sjajnih kapljica izmičući pogledu nečujno klizilo skri-venim kanalčićima njegovih zgrčenih prstiju. Izbrazdana ruka prkos- si stoljećima, šuti, miruje. Kad munja bljesne sjajnim plamenom, div pokušava da je uhvati, zadrži barem jedan kratki trenutak kad već ne može uhvatiti to toliko željeno, nedostižno sunce. Zatim se opet umiri, bol skrije sivom maskom ravnodušnosti, a u sebi plače, jeca, nosi svoju tugu.

Kraj mosta stoji drvo.

SILVANA MATIĆ, 7.b

PONEKAD

Ponekad dugo u noć slušam tihu
pjesmu usnulih trava.
Ponekad dugo trava se njiše. Ja slu-
him u snu sanjam proljeće koje će
uskoro doći.

ZLATA KOLUNDŽIĆ, 8.b

Z A Š T O

Zašto plaču šume
kad ptica nema?
Zašto oblaci putuju
kad oluja se sprema?
Zašto vjetar zavija
kad lišća više nema?

DOBRILA RADOJČIĆ 8.b

SUTON NAD RIJEKOM

Polako poput starca spušta se veče nad rijekom. Drveće se gubi u sjenama noći, uz šum vode koja protječe.

Pale se prve svjetiljke. One svojim svjetlosnim zrakama stvaraju čudne sjene koje plešu na rijeci.

Veče potiskuje suton i oblaci rijeku u crni plašt noći.

Z E Č I Ć

U šumici pokraj puta
nestašno zečić luta.
Digao uši do samoga neba
da ga koja zvijerka ne uvreba.

Branka Štivić, 6.a

BRANKA ŠTIVIĆ, 6.a

KIŠNI DAN

I danas oblak plače
teškim i modrim suzama.
I danas vjetar putuje
hladnom i brzom kočijom.

DOBRILA RADOJČIĆ, 8.b